

Спомин про місяць

Богдан Рубчак

Фрагменти

Коли я торкаюся твого обличчя,
кінчики пальців моїх відкриваються цвітом яблуні,
а над нами місяць
живе життям святого.

Тоді в мені народжується
непорочне крайнебо,
і ти його торкаєш,
немов травневий вітер.

* * *

Але колись прийде він,
той місяць, що був нам другом, —
і злосичливим дотиком
перемінить щастя наше в сухий пісок.

А ми ще братимем його в пригорщі
і пересипатимем у жадібних долонях,
марно шукаючи того близького чуда,
яке так довго
було з нами.

Ще будемо разом дивитись у плеса рік
і в плеса наших сердець,
поки нас не протне
холодна свідомість безсилля наших зусиль, —
поки не зрозуміємо,
що все вже нам умерло.

І тоді попрощаємося
ніяковим, трохи розгубленим усміхом,
і підемо одне від одного —
чужинці.

* * *

Округлі спогади висять
на галузках тиші, дозріваючи,
як сливи. Я знаю :
Іштар пішла від тебе,
і ти — порожній сад,
де білі статуї самотностей
нагадують білість смерти.

* * *

Ні, ще не час.

Ще в зірці найдальшій блищить діамантове тіло смерти
і святочні жести днів живим серпанком
заслоняють свідомість тисячкратно помножених відображень
твого обличчя. Але пам'ятай : колись побачиш його знову й знову —
воно буде обрамлене блискучими лезами, і твій погляд
обернеться в два соляні стовпи — і твій безвладний погляд
марно шукатиме твоїх власних зіниць.

* * *

Близькою будь мені.
Ми вийдемо на найдальші грані буття,
ген за скелі, що об них розбиваються
хвилі почувань,
в країну, де просторі плеса
зливаються з сяйвом місяця,
де зайвий рух не заслоняє коливання всесвіту,
де з кожного листка —
з усього —
всякає в нас сік, що дає нам
абсолютну непохитність.

Де в місячному сяйві
розпливаються тіні
нашого минулого.

* * *

Піднімеш на долонях
мощі місяця
до моїх уст.
Я зцілую їх,
і вони запалять рівний
вогонь у моїй душі.

Він стане маєстатом :
навколо
пролетять літо, зима, весна,
осінь, літо, зима,
весна,
а він горітиме.

І все, що торкнеться його,
навіть хвилини,
обернеться в колони й дерева.

* * *

Віддай місяцю все :
і страждання і радість,
і кохання міцне на розпаленій сонцем землі,
і буханець хліба в руках працьовитих,
і дитинну молитву,
і вагітність мовчання, і співу бентежність,
і погляд спокійний, і спокій цвинтарищ,
і озера, і хмари, —

віддай місяцю все,
холодному місяцю.

* * *

Самотні дівчата
носять на грудях стигми місяця —
два відображення його обличчя, —
що сповнюються жадібним стражданням, коли ніч,
що сповнюються нестримною спрагою
і п'ють його повню.

І тоді
в золотих плесах їхнього волосся
падає повня місяця,
а їхні білі стегна —
то палати для нього.

* * *

Тепер приходить те,
про що ми навіть мріяти боялись :
ота промінність,
невмолимо біла.

Ніби місяця кружок
летить нестримно до мого обличчя, —

ніби місяць
світлом проникає
все глибше,
глибше,
глибше у твої зіниці.